Globális Ügyek Chicagói Tanácsa / Chicago Council on Global Affairs (CCGA)

A kutatóközpontot 1922. február 20-án hozták létre Chicagóban, Chicago Council on Foreign Relations (CCFR) elnevezéssel, 2006. szeptember elseje óta Chicago Council on Global Affairs néven működik, nonprofit magánintézetként. Megalapításakor az intézetnek 23 munkatársa volt, akik Jacob M. Dickinson (történészprofesszor) elnökletében azt a célt tűzték maguk elé, hogy az első világháború után tapasztalt amerikai izolacionalizmussal szemben egy olyan fórumot létesítsenek, amely a külvilág problémáival foglalkozik. Az alapítók ebben a törekvésükben nem voltak egyedül, hiszen az amerikai agytrösztöknek (think tank) akkor jelent meg az első generációja, amelybe olyan hasonló gondolkodású intézet-óriások tartoznak, mint a Brookings Institution (1916) vagy a Council on Foreign Relations (1921). Az amerikai sajtó az 1920–1930-as években kevés figyelmet fordított a világ híreinek és eseményeinek elemzésére, így a külpolitikai kérdéseket illetően a CCFR és maroknyi másik kutatóintézet vált a legautentikusabb és legátfogóbb forrássá. Ezekben az években az intézet munkatársai országszerte előadásokat tartottak, amelyek jelentős számú hallgatóságot vonzottak. A CCFR-nek sikerült a korszak olyan jelentős személyiségeit is megnyernie egy-egy programjához, mint a brit John Maynard Keynes, vagy a francia Georges Clemenceau.

A második világháború után megváltozott az Egyesült Államoknak a világhoz való viszonya. A CCFR az 1940–1950-es években már igyekezett fiatalabb korosztályokat is bevonni a működésébe, a Young Adults Group program keretében. Az intézet megjelent a helyi televízióban is, és négy éven át sugározták heti rendszerességgel a *World Spotlight* című külpolitikai műsorát. Akkoriban a CCFR olyan nagyhírű személyiségeket hívott meg előadónak rendezvényeire, mint Eleanor Roosevelt, Dzsavaharlal Nehru, John Foster Dulles vagy John F. Kennedy.

Az 1960–1970-es évek a külföld felé való nyitás jegyében teltek. Az intézet több országra terjesztette ki a tevékenységét, ahol igyekezett megmozgatni az ottani üzleti és civil szféra vezetőit. Előtérbe kerültek olyan kérdések, mint az éhezés vagy a transzatlanti kapcsolatok jelentősége, amely a kétévente megrendezett *Atlanti konferencia* nemzetközi találkozóin kerültek megvitatásra. 1974-ben pedig megjelent a CCFR első évkönyve, a ma is élő *Public Opinion Survey*.

Az 1980–1990-es évek nemcsak a világpolitikában hoztak fordulatot, hanem az intézet működésében is. A meghirdetett programok új rétegeket céloztak meg: külön rendezvények szóltak az üzletembereknek vagy a középiskolai tanároknak; ugyanakkor napirenden maradtak a globális kihívásokkal foglalkozó rendezvények is, amelyeket a nagyközönségnek címeztek. Fókuszba került az európai gazdaság és integráció kérdése, illetve az emberi jogok tiszteletben tartása. Ezekben az években a leghíresebb külföldi vendégpolitikusok Helmut Kohl, Yitzak Shamir, Lech Walesa, Giscard d'Estaing, Hoszni Mubarak, Margaret Thatcher, Mihail Gorbacsov voltak.

Napjainkban a CCFR független műhelyként igyekszik hozzájárulni a tudományos diskurzushoz és a külpolitikai irányvonal alakulásához; mindezt azáltal, hogy a globalizációval kapcsolatos kérdésekben rendkívül megalapozott, pártatlan szakértői véleményeket alkot. Az intézet munkájának köszönhetően, Chicago városa éves szinten több mint 150 nyilvános, illetve zártkörű programnak ad otthont, amelyeken a szakértők oldalán rendszerint felvonulnak a nemzetközi politikai elit tagjai is. A transzatlanti

kapcsolatok mellett már Ázsia, Latin-Amerika és Afrika is felkerült a napirendre.

A központ tevékenységi körének szélesedésével párhuzamosan nőtt az intézmény munkatársainak a száma is. Ma a 2001-ben megválasztott Marshall M. Bouton elnöklete alatt már több mint száz munkatárs dolgozik a CCGA-nál. Bouton jelentős külügyi karrier után került az elnöki székbe. Megválasztásakor azt a célt tűzte ki az intézet számára, hogy tovább növelje a nemzetközi programok számát; friss információkkal járuljon hozzá a nemzetközi külpolitikai diskurzushoz; nagyobb befolyást szerezzen a Chicago városán belüli döntéshozatalban; illetve elősegítse a chicagói civil és üzleti körök nemzetközi együttműködését partnereikkel.

A CCFR szervezeti felépítésében az elnöki iroda alá három főosztály tartozik: (1) a programszervező és kutató osztály, (2) a külkapcsolatok osztálya, illetve (3) a pénzügyi és adminisztrációs osztály.

Az intézet anyagi bázisát elsősorban a tagdíjak biztosítják. A tagok alapvetően két csoportba különíthetőek el: magánszemélyek és vállalatok. Az egyéni tagok esetében az éves hozzájárulás mértéke 35 dollártól indul, míg a szervezeti hozzájárulás 5000 dollártól. Részben ezeknek a bevételeknek köszönhetően az intézet nagyjából 15 millió dolláros éves költségvetésből gazdálkodhat napjainkban. Ebből az összegből nemcsak működési kiadásokra és kiadványokra jut pénz, hanem olyan intézetek támogatására is, melyek nagy hangsúlyt fektetnek a külföldi kapcsolatok ápolására és a kihívások globális együttműködések keretében való megoldására. Az intézet tagjai az éves tagdíjért cserébe ingyen hozzájutnak a kutatóintézet publikációihoz és részt vehetnek szinte az összes programon és konferencián.

Ami a kiadványokat illeti, a már említett *Public Opinion Survey* tekinthető a legfontosabbnak. Kétévente jelenik meg, összehasonlító tanulmányokat tartalmaz az amerikai és a külföldi közvéleményről, a nemzetközi kérdések tekintetében. A *Chicago Council Calendar* programfüzet szeptember és június között havonta, elektronikus formában kerül kiküldésre az összes tag számára. Tartalmazza a soron következő programok és események listáját. A *Communiqué* az intézet hivatalos hírlevele, negyedévente adják ki, betekintést nyerhetünk az éppen futó projektek aktuális állásába, az intézet pedig ebben a hírlevélben fejezi ki köszönetét a támogatóinak és tagjainak. Ezek mellett különböző jelentések is kiadásra kerülnek, köztük állandó jelleggel az éves jelentések, amelyek összefoglalják az adott év projektjeit és fejleményeit.

A már lezárult projektek közül egyik 2008. évi nemcsak azért jelentős, mert példa nélküli az eddigi tudományos kutatások történetében; hanem azért is, mert a globalizálódó világban teljesen új összefüggéseket fedez fel. Középpontjában a világ legnagyobb népességű városai állnak, melyeket abból a szempontból vizsgáltak, hogy milyen módon kapcsolódnak be a globalizáció folyamatába. A kutatás alapgondolata az, hogy a globalizáció gyakorlatilag az urbanizációból vezethető le: ezek a városok az ország gazdasági növekedésének motorjai, ezek az összekötő kapcsok a világ más tájaival, illetve ezek a legbefolyásosabb tényezői a politikának. A CCFR a *Foreign Policy* magazinnal összefogva 2008-ban megalkotta a *Global Cities Index*-et, ami ezeket az összefüggéseket hivatott számokba önteni. A városok 24 mutatóval, 5 kategóriában kerültek osztályozásra: az első kategória az üzleti aktivitás, a második az emberi tőke, a harmadik az információáramlás, a negyedik a kulturális érték, az ötödik pedig a politikai befolyásoló képesség. A 60 megvizsgált város esetében azt találták, hogy nincs egyértelműen „tökéletes" globális város, ami minden mutatóban felülkerekedne vetélytársain, azonban New York győzelme mégis megkérdőjelezhetetlen volt. A rangsorban ezután London, Párizs, Tokió és Hong Kong következett. Tanulságként a kutatók azt szűrték le, hogy egy városnak nem elég hatalmas vagyonokat felhalmozni (ahogy ezt pl. Sanghaj teszi), hanem meg kell tanulni ezeket okosan visszaforgatni, hogy ezáltal mind nagyobb befolyást szerezzenek a politikai életben, és mindinkább vonzóak legyenek a szakértők és a beruházások számára.

A jelenleg is futó munkálatok eredményeképpen a közeljövőben olyan események kerülnek majd megrendezésre, melyek érintik a gazdasági világválság, az indiai–pakisztáni kapcsolatok vagy pedig a feltörekvő országok (Kína, Brazília, India, Oroszország) kérdésköreit.

Ami az intézet megítélését illeti, sokat mondó a tény, hogy a *Foreign Policy* című magazin által készített Top30-as amerikai agytrösztök listáján nem szerepel a CCFR. Ezt persze lehetne magyarázni csekélyebb anyagi kereteivel, hiszen a RAND Corporation 250 millió dolláros évi költségvetése mellett eltörpül a CCFR; ugyanakkor a listán mégis helyet kapott a mindössze kilencmillió dollárból gazdálkodó washingtoni Center for Global Development. Ennek tükrében óvatosan kell kezelni az intézet saját magáról alkotott képét, és értékelésénél érdemes csak azokra az eredményekre fókuszálni, amelyek kézzel foghatóak. Véleményem szerint a CCFR jelentőségét három – a dolgozatban is felsorolt – tényező adja. Egyrészt a kiemelkedő hazai és nemzetközi politikai és gazdasági személyiségek, akik felszólalnak egy-egy rendezvényén; másrészt a CCFR által szervezett nemzetközi konferenciák elismertsége; harmadrészt pedig az általa készített kutatási eredmények széleskörű alkalmazása.

(Péczeli Anna)

Források:

Chicago Council on Foreign Relations – http://www.thechicagocouncil.org/

Chicago Council on Foreign Relations. Annual Report of 2006-07 – http://www.thechicagocouncil.org/UserFiles/File/Annual%20Reports/2006-07%20Annual%20Report%20FINAL.pdf

Foreign Policy: Global Cities Index – http://www.foreignpolicy.com/story/cms.php?story_id=4509

Foreign Policy: The Think Tank Index – http://www.foreignpolicy.com/story/cms.php?story_id=4598&page=1

Responsibility to Protect – http://www.responsibilitytoprotect.org/